

SZÉKELY-UDVARHELY

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZGAZDASÁGI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP. — UDVARHELYVÁRMEGYE, AZ UDVARHELYVÁRMEGYE KÖZSÉGI ÉS KÖRJEGYŐZŐK EGYLETE ÉS AZ UDVARHELYMEGYEI ÁLTALÁNOS TANÍTÓ-EGYLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

glózetdel díjaz: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed-
évre 1 frt. Egy példány ára 3 frt. Papoknak tanítónak és köznevelő-
előjárónak egáre évre 3 frt. a tanítóegylet tagjának köznevelő-
előjárónak 2 frt. 50 frt.
Majdalen hatenkint egyszer: Vásehrap.

Feladó szerkesztő:
Embery Árpád
Kiadó- és lapnyelvényező: **Betegh Pál**
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Betegh Pál ügyvezető elnöke (Köznevelő és Szépirodalmi)
Hova minden eljegy Székelý köznevelő, előjárónak és kiadó-
előjárónak küldendő! — Kéziratok nem adnak vissza.

Hivatalos hirdetések 100 szélmínus azó 2 frt. azonnali 1 frt.
magáshirdeték 1 cm-ként 3 frt. többzónai külsővel 2 frt.
közvetlen Bélyeg díj külön 30 kr. Nyitási sora 20 kr. —
Hirdetés és nyitási díja előre fizetendő.

A harmadik patika ügye városunkban.

Mint hogy újra napirenden áll a városban fellátandó harmadik patika sorsa s a vármegyei hatodikán tartandó közgyűlés fog határozni egyelőre a hamleti kérdés alá került ügy felett, kötelességünk objektív felvilágosításokkal szolgálni a körülményeket talán tisztán nem ismerő nyilvánosságnak.

Két győgytára van Udvarhelynek, mindkettő a város kellős közepében s minthogy városunk területé még oly kicsiny, hogy egy czukorka elszopásával bármely irányban túlléphetni a határt: valamelyes oldaltérziba tervezett harmadik győgytár felállításra erőltetett törekvés.

A legutóbb megejtett népszámlálás szerint városunk lélekszáma 5500 a dekás és katonákkal együtt s ha tekintetbe vesszük azt, hogy a katonaságnak magán- győgytára van, a megyei kórház pedig fővárosi drogusistaként hozzatott szerekből házilag készíti az orvosságot, főorvosi felügyelet mellett; ha tekintetbe vesszük a több mint ezer tagot számláló kórt betegsegélyző egyedet, melyek 26, illetőleg 10 százalek engedelmséget élveznek s a fennálló két patika vidéki forgalma majdnem semmi, mert 10 győgytár áll a nagyon is szegény, jobbra házilag kiállítható gyógyszerre támaszkodó nép rendelkezésére: akkor a mondjuk 5000 lakosú városban egy harmadik patika felállítása nemcsak illuzió, nemcsak megévesztett fáradság, hanem a már fennálló két győgytár existenciáját is érdemileg kockáztatja.

Az pedig nagyon szánalmas érv, hogy éljen meg a patikus is 900—1000 forintból, mint a hivatalnok. A patika üzlet, hajt többet kevesebbet, de sohasem biztos árnyokban; a hivatalnok pontosan megkapja fixfizetését az adóhivataltól; a gyógyszerész 10—15000 frt tőkét fektet üzletébe, a hivatalnok mit sem reszkíroz; a hivatalnok és családja nyugdíjt élve, a gyógyszerésznek gondoskodni kell saját családjának többé biztosításáról is.

Aztán a pénztár pontosan fizet minden hó elsején; a gyógyszerész törvény szerint tartozik ingyen is kiszolgáltatni a gyógyszerrel s tessék csak megnézni a városi két győgytárban évek óta kiváltásra már recipe-kötegek garmadját, melyekben mindkettőnek gyümölcsözelenül heverő tőkéjük fekszik!

Avagy talán személyi tekintetek forszírozók a harmadik patika sürgősségét? Ha nem tetszik az egyik, ott a másik; szabad a vásár, orvos meg nem kötheti, egyedül meg szokása, bizalma, érzése szerint választ hat ki-ki s mert emberi érzésünk csak két irányban nyilvánulhat: folósiéges a harmadik győgytár. Méltánytalan egynek nem tetsző személye miatt a másik felzesebb is rést ütni.

Tekintettel tehát arra, hogy a városi képviselőtestület mint közvetlenül és első helyen érdekelt forum, majdnem egyhangulag (két votum híján) elvetette; tekintettel arra, hogy az ezen kérdésben egyedül kompetens véleményű vármegyei közgyűlésszűgyi bizottság nemcsak elvetette, hanem a máskettőre határozottan veszélyt látott; és végre tekintve, hogy a harmadik felállítás mellett na is ugyan-

azon indokok forognak fenn, mint a most két éve beadott kérvényről, melyet a belügyminiszter elvetett s mert az egész kérdés traktálás az elutasítástól szármított 5 éven belül nem is törvényesíti; nyugodt lélekkel bízzuk a t. bizottság tag urak igazságos belátására az állandó választmány-nak a harmadik patika felállítás mellett hozott incidentális határozatát.

Veridikus.

Városi közgyűlés.

Városunk és évi első közgyűlése folyó évi márc. 29. és 31-én a képviselők rendkívül nagy érdeklődése mellett folyt le. Megmutatta maga a polgárság, hogy akar is, meg tud is rendet csinálni, s hogy jövőben maga akarja dolgait igazgatni.

A tárgysorozat előtt Szabó Ferenc utasította a pogromszert, hogy hat mi van a kossábi székkel? Miro kisült, hogy 3 év óta kőszülő szabályrendelet ismétlenül visszaküldött a tanácsnak stílusos módosítás" végett.

Köncz Ármán interpellált: "Igaz-e azon mind nagyobb megerőltetés nyerbő bír, hogy a vármegyei főszámvéző hivatalból rendeltetve megkésztetve a város 1894-évi zárószámát, 18 ezer forint bevándoró összegegel szemben 25000 frt kifizetetlen tartozása áll fenn a városnak? A polgármesteri válasz: "Igaz, hogy hiányt lefedtek fel, de az csak papíron van." S igért, hogy a jövő közgyűlésen pontosan referál ezen ügyről.

Ezre következett a tárgysorozat felszólalások története az utcai világítás ellen s a busmattatás szerződés a képviselő elvetett; utasítva a tanácsot új szerződés kötésére, melyben a követhető pontok felállítását határozta: A lámpákba csak a tisztított parafolium engedendő s 11 vonalhoz égők teljesen felszavara agendák mindegyik alkonyattól éjfélig, éjfélen túl csak a felelelőre választ lággal az összes lámpák. S ha ezen pontokat nem fogadná el vállalkozó, hirdessen és tart- gyórl.

— Manjünk be.

Mikor a kastély ajtajánál bucsut vettél, a férfi így szólt:

— Alma! megbocsáson... de néhány nap óta olyan bizonytalan előérzet zavar. Anyi gyilkosságok követtek el anyagi érdekért itt körs-körül... az ön férje is gazdag... élesen meg kell, féltem ön.

— A nő felkaczagott.

— Ön bohó! kis gyáva!...

— Nem az... csak szerelmem, Áron kérem, igérje meg, hogy lemond azon helytelen szokásokról, hogy nyitott ajtó mellett alszik. Ugy-e megteszi?

— A nő még egy nevet és vidáman szólt:

— A nő nem tessék, mert nyitott ajtón a tolvaj nem kereskedik.

— De kérem...

— Mondtam már... tudja, hogy erős vagyok.

— Sajnos... tudom... Hát bucsúzásra sem eszél meg?

— A nő nem válaszolt, mert mikorra Jenő a mondatot befejezte, akkor már az messze szökdel, nemet intve kis kezével.

Éj van! Hold fénye ragyogja be a pompás természetet s a laugos levágóban kísérteties csend-ban a toronyóra, meg alvati a ti. zenekörtől. Egy lélek se mozdul seh, mindent csendes minden. A sárgrigó is meghozta magát, valamelyik kis lomb alatt párával és álmodik.

TÁRCSA.

A tolvaj.

— A Székely-Udvarhely eredeti tárcsája. —

Melég nyár van. Langyos szellő lengedez a zöld bokor felett s meg-megrázza a zizegő levelet; sárgrigó a nagy almatörz egy dal fútyol, aztán behuzza fejét díszes szárnya alá.

A nagy parkban, hol pompásan tenyésző déli növények illata szirmaikat nyitják a kelő nap sugarainak, most megejtette a nap hevével fejeitől bágyadtan hajlítják egymásra.

Egy szőke asszony ül a nagy fenyőfák által körültett padon, mellette egy férfi nézi a hosszú felhő sávokat, amelyek a lenenő nap aranyos fenyőben tova usznak egy-egy bizonytalan alakot rajzolva a kék égbe.

— Alma nem résem? — szól a férfi, szemét végig hordozza a szép asszony sugaras természetén, elnézi az anyai bájjal felruházott okos fejet, hol dúsz szőke fürtök omlanak a magas homlokra. A nő magára huzza kis gallérját, szemét kacsérán, de érzéketlenül a férfira fordítja.

— Mit akar? — kérdi kis szünet után, pizizny lábával rugdalva az övényő nagy fűvét. Szeret-e? — Ő! Mondja: ne győztörön tovább ön nélkül élni nem tudok! feleljen, könyörgök.

A sárgrigó, mely felelték ut, párával tova repült talán azért, hogy az alantlók teljesen magokra maradjanak.

— Szeretem — szól a nő némi gondolkodás után, szemét lovagja felé fordítva.

— Szeret? enyém tehát?

— Oh! nem... az nem vagyok... csak szeretem, és legyen önnek elég, férjem van... és megoszol nem akarom.

— Így szeret! Szemmel! Szív nélkül, déle óles, csak nélkül, és több győgytelmé, az ilyen szerelmem elemző, de fel nem emel. Oh! önnek nincs szava.

— Nincs! — ha tudná... De hát mit akar ön szívére egyebet, ezt önnek adom Jenő, látja, ez is már sok; férjem hozzáim győgyed... az igaz, hogy szeretem onyaa... meg aztán pénz embere. És őrt, ha most tönkre tehet — szerel- eugom s fénytel vesz körül...

— Azt adhat, de érző szívet nem. Csak egyet kérek... eszokoljon meg csak egyszer...

A szép asszony felngrott és eszigoran szólt: — Elég! most már kezd veszélyes lenni, ne beszéljön többet erről... Hídeg szél kezd fújni... bemelegyek... Isten önnel!

A sárgrigó megint tütytyentett egyet, melyre párja melodikus dallal felelt. Egy percig mindketten hallgattak, az asszony se mozt, bár bucsuzott, a férfi se mozt. Sokáig álltak egymással szembe, a nő az előtte álló rózsabokrot nézte, a férfi meg őt, Jenő lassan megfogta kezét és egy szenvedélyes csókot nyomott rá. Az asszony nem ellenkezett, egy perczig kezét társ győgyedén szorító kezében hagyta, majd visszavonta szől:

